Det Yttersta Skäret.

En berättelse ur svenskt fiskarelif.

Af GUSTAF af GEIJERSTAM.

Och i sängen låg Märta och grät af ångest och lycka öfver lifvet, som med mäktiga susande vingslag vände åter och tvang henne tillbaka ut i solskenet, grät öfver den man, som var större och bättre än alla andra på jorden, och som hon alltid hade älskat.

•

När Nils sedan hunnit få i ordning köket och ett rum i sitt bygge, stod bröllopet en november dag, då dimman låg tungt öfver hafvet. Varninksskotten från fyren gäfvo salut, när bröllopsskaran trädde ut ur kyrkan, och klockorna ringde med dämpad klang i den disiga luften.

Så flyttade Nils och hans hustru in i det nya hemmet, som låg längst ute på klippan, och där saltskummet vid västanstormen yrde upp öfver fönstren.

FJORTONDE KAPITLET.

Slutet.

Vintern var inne, och Nils Olausson hade börjat sitt första års tjänstgöring som lots. Julen kom med dess afbrott i den tunga enformiga vinterstämningen, kom med helgdagar och fest, vandrade ur stuga och i stuga, tände ljus, delade ut gåfvor och gjorde människornas hjärtan öppna och varma, som endast julen kan. Så försvann den igen, och januaristormarna tjöto kring den klippiga ön.

Julen hade också gästat hos Nils och Märta, och den hade där funnit en underlig helgdagsstämning. Mellan Nils och Märta härskade något af en stor, varm och innehållsrik tystnad, hvilken varslar om en lycka, som icke ännu vågar visa sitt soliga leende, utan som en fågel gömmer hufvudet under vingen i väntan på gryningen. Under de månader de varit gifta hade mellan dem båda aldrig växlats ett ondt ord. Men det var också så mycket, som tvingade till tankar, och som var svårt att yppa, att det icke var underligt, om en vemodig gäst ofta besökte deras hem. Och denna gäst hette just tystnad. Nils och Märta kände båda hvar på sitt sätt, att hvad de genomlefvat var något så ovanligt och stort, att det ej lämpade sig för andras öron, att ingen skulle kunna taga del däraf och känna, hvad de fingo höra, som Nils och Märta kände det själfva. Detta skapade något af hemlighetsfullhet, som hvilade öfver hela deras lif, och ingen af dem sökte sig gärna ut bland främmande.

Och som det ofta går, det föreföll nästan, som om andra människor förstått deras behof af ensamhet och respekterat den. Ingen gjorde dem i allmänhet några frågor, och om någon undrade, hur det stod till i lotsens hem, hvilket låg så ensamt och för sig själft, så var det inte många, som visste något bestämdt. De, som visste något, hade egentligen sin kunskap från Fille Bom, och om honom gällde i något öfverflyttad bemärkelse, att det är inte kungsord allt, hvad drottningen säger.

Att August Sjöholm teg med hvad han visste var naturligt nog. Ty om han talat, skulle skämmen fallit öfver honom och icke på någon annan. Ty på Solskär går blodet varmt i människohjärtan, och om hela befolkningen vetat den hemlighet, som band Nils vid Märta starkare än vigseln, prästens ord och hans plikt som man, så är det visst, att få hade de varit, hvilka voro nog råa att finna honom löjlig.

Hatten af för en sådan man och flaggen i topp!

Detta visste också Nils. Han visste, att bygden rundt hade män sökt sig kvinnor och kvinnor män, och det var kärleken, som fört dem samman. I ungdomen sökte de hvarandra, och i ungdomen satte de sitt bo. Det kom andra och hårdare vindar än ungdomen, det kom tungt väder och dåliga tider. Det kunde bli oenighet, fattigdom, dryckenskap och elände. Men något fanns ändå kvar af det varma solsken, som en gång varit ungdomens lycka, och så förtorkad, usel och föraktlig kände Nils ingen man på hela ön, att han i ungdomen sökt sig maka för vinning.

Det var hafvet, hvars starka luft rensade hjärtan, hafvet, där ingen behöfde trängas med den andre för att få sitt dagliga bröd.

Men i trots af att han visste detta, gick dock Nils ensam med sina tankar, och Märta visste, att hon icke hade rätt att beklaga sig, om hänlyane var tungt. Därför hade de båda vant sig vid tystnaden, under hvilken de blott talade hvardagliga ord om de hvardagliga förhållanden, hvilka man och hustru måste säga hvarandra, för att lifvet skall kunna gå. Märta förstod alltid, hvad Nils tänkte, och Nils å sin sida tyckte sig veta, hvad som försiggick inom Märta. Men han hade tagit ett så väldigt tag med lifvet och dess makter, att han liksom behöfde tid efteråt för att besinna sig. Han hade handlat plötsligt och starkt, som hans hjärta bjöd, och aldrig hade han ångrat det. Aldrig skulle han velat göra hvad han gjort om igen. Rakt fram som vägen legat för honom hade han gått, och han hade icke sett bakom sig eller åt sidorna. Men nu när allt var öfver, och lifvet kom åter i sina vanliga gängor, nu kom grubblet öfver Nils, och nu satt han ofta och tänkte om och om igen öfver allt, hvad som hade skett, hvarför det hade skett, och hur obevekligt han bränt sina skepp bakom sig. Han hade handlat så starkt, att betänksamheten — skulle man kunna säga — liksom kom efteråt.

Allt detta förstod Märta, och hon fruktade icke tystnaden som kom, när de voro ensamma. Hon fruktade den icke, men det hände dock, att den pinade henne. Ty hon skulle velat öppna sitt innersta för Nils, dag för dag hade hon mera och mera velat yppa, hur hennes hjärta flödade öfver af lycka och tack, visa, hur han höjt henne upp till sig genom en hängifvenhet utan gräns. Men hon kände på samma gång, att ett ord, som kom för tidigt, kunde rifva ned, hvad månader byggt upp, och därför fogade sig Märta efter Nils' tysta vilja och teg som han. Ty hans tystnad band henne, som hvarje hans öiskan, till hvilken hon kunde gissa sig eller som hon kunde ana.

Under vintern hände en sak, som afbröt enformigheten, och det var, att August Sjöholm lämnade ön. Han hade sökt förflyttning, hette det, och fått sin önskan beviljad. Det var ovanligt, att någon, som var född på Solskär, sökte sig bort, och i början talades ett och annat om denna sak. Men talet tystnade af sig själf, när han var borta, ty hvar man visste, att August Sjöholm hörde till dem, hvilka alltid gå och längta efter omväxling. Och han fick det väl nu, som han ville, när han kom närmare staden.

Denna händelse kom som en lättnad för både Märta och Nils, och den hade nog också kommit för deras skull. Men den medförde dock icke den förändring, som Märta hade hoppats. Den bröt icke den tystnad, hvilken rufvade öfver de båda makarnas samvaro. Denna tystnad kom vid måltiderna, när maten stod på bordet, eller när de sutto samman, då måltiden var förbi. Den kom, när Nils satt och slöjdade inomhus och Märta gick omkring med sina sysslor. Men säkrast kom den om aftnarna och de sena kvällarna, när vinden tjöt omkring knutarna och hafvet var svart med hvitt skum omkring stränderna. Då slogo fyrens ljusvågor som breda flammor i raka linier genom mörkret, och skenet lyste upp det lilla rummet, där de sutto. När de gått till sängs, och lampan var släckt, lågo de tysta vakna, och med bestämda mellanrum kom detta ljus från fyren och kastades mot kammarens vägg så starkt, att den ene kunde se den andres ansikte. Det var, som om inne i denna flod af ljus liksom i ett osynligt jätteur setat en jättependel, hvilken svängde rundt på hafvets vida yta. Denna pendel mätte minuterna, som gingo, begrof de gamla i det stora, oåtkomliga djupet och framkallade nya, hvilka i sin tur skulle försvinna i det lefvande minnets omätliga famn. Och medan ljuspendeln, som kom och försvann, gaf åt Nils och Märta känslan af tidens gång, var det som om tystnaden dem emellan börjat tala och utan ord fört dem närmare samman. De somnade in i mörkret med skenet från dess sista svängning i sina ögon och ljudet af hafvets brus i sina öron.

Men hur väl den ene visste, hvad den andre tänkte, så fanns dock hos Nils något, som arbetade och sjöd, om hvilket Märta var okunnig. Väl visste Märta, att den timma, hon länge väntat, snart skulle slå, och hon kunde känna sig krympa ihop af ångslan, öfver hvad då skulle ske. Väl lagade hon i ordning kläder och lindor så mycket som möjligt i hemlighet, så att Nils ingenting skulle behöfva se. Ty hon anade, att han icke tålde att påminnas därom. Men ändå visste hon icke, att det var tanken på denna stund, och i synnerhet på hvad som skulle komma efter den, som band Nils tunga och kom honom att dag efter dag sitta tyst i grubbel vid hennes sida. Hon visste icke, att inom Nils växte mot det ofödda barnet ett raseri, med hvilket han kämpade som mot en demon.

Nils bar på tanken, att han aldrig skulle uthärda att se det barn, hvilket han erkänt, men som icke var hans. Och här hjälpte inga tankar eller förnuftsskäl. Nils var nog ense med sig själf, att han handlat, som han bort. Eller rättare — han visste, att han aldrig skulle ha kunnat handla annorlunda. Men på samma gång fruktade han det som skulle komma, liksom människan kan frukta det öde, hon själf manat ned öfver sitt hufvud. Han kände hat mot detta barn, hvilket ännu icke var fött, och han tyckte sig veta, att en annans barn skulle förstöra det hem, som stod under byggnad för honom själf, och som ännu icke var färdigt.

Och under tiden skred vintern fram. Den kom med nordanväder och is och snö. På åratal kunde man icke minnas en sådan vinter på västkusten. Den band hafvets vreda böljor under ett täcke af is, och miltals till hafs låg istäcket fast. Man sade, att slädar hade kört öfver till Skagens udde. Mellan skären besökte människorna hvarandra, gående till fots eller åkande skridskor. Det myllrade af främmande besökare på Solskär. Fiske, lotsning, frakt- och båtfart — hela skärgårdsarbetet låg nere, och p miltals omkrets hade skärgården förvandlats till en plats, där man idkade umgänge och gjorde besök, dref handel och skötte sina nöjen, med ett ord lekte fastland på ett sätt, som unga människor väl hört talas om, men aldrig förr varit med om i verkligheten.

Nils och Märta bodde för långt bort, för att de egentligen skulle vara berörda af det lif, som lefdes i byn. Skillnaden för dem var egentligen den, att Nils aldrig numera var borta på lotsning, och att fyren upphört att lysa om nätterna. Man var redan i slutet af februari, och ännu låg istäcket blankt, så långt ögat kunde nå. Och allting var tyst. Hafvet hade gömt sig, krupit ned under köldens täcke, och dess starka stämma teg.

Då gick en natt Nils ut på berghällen utanför den lilla byggnaden, som låg längst ut på klippan. Vinden tjöt och hven i takpannorna, kastade bitar af isbark och snö i ansiktet på Nils och sopade hela backen framför honom ren från den yrande snön. Nils höll en lykta i handen, och skenet från densamma föll på hans anlete, som var upprördt. När han vände sig mot blåsten, kastade ljuset mannens skugga som ett jättespöke upp öfver den snöiga backen, där benen lågo som darrande, svarta band, medan kroppen och ansiktet stego öfver hustaken och försvunno i molnen. Mannen och skuggan gledo vidare öfver backen ned mot byn, i de små gatorna splittrades jätteskuggan, darrade sönder och kröp ihop. Och mannen, som bar lyktan, stannade framför ett fönster och slog hårdt mot rutan. Nils var i uppror, och han ropade högt. En kvinnlig röst svarade därinne, och om en stund var det två, som följdes åt vid skenet af den fladdrande lyktan genom byn, uppför de snöiga klipporna och fram mot udden i väster, där lotsens hem låg.

Där gingo de in, och med förtvifvlan i hjärtat stod Nils och hörde, att födelsens stora arbete därinne hade börjat. Rådvill stod han där och inför verkligheten tyckte han sig glömma något af de tankar, som marterat honom och som han aldrig velat yppa. Men han stod icke ut med att vara inne. Han gick bara fram till bädden och strök hustruns panna. Så tog han på sig sin tjockaste rock och gick ut i yrvädret.

Nils gick icke långt hemifrån. Han gick upp till lotsutkikens stuga. Där stod dörren öppen, och där visste han, att han fick vara ensam. Han satte sig därinne och sköt undan luckan, så att han kunde se ut.

Som han satt där, kom det för honom, hur han skulle ha kännt det, om det nu varit hans barn, som de båda väntat. Han knöt händerna af förbittring, men han sköt undan tanken och försökte bygga upp den känsla, hvilken en gång gjort honom rättvis och vek. Och som han satt där, tyckte han, att det lyckades honom, och att harmen, hvilken så länge jäst inom honom, dämpades och gaf rum för andra känslor. I minnet sag Nils, hur hon sagt honom, hur allting var, och han kännt blodets böljor lägga sig till ro och solskenet bryta igenom det hårda skalet af hans vrede och hans förakt.

Nils satt timme efter timme och tänkte på detta. I öster kom redan den matta gryningen, som bådade dagen, och i luften var storm, som dånade genom luften. Nils tyckte, att just som han satt nu, hade han setat äfven då — den oförgätliga dagen, då det stora beslutet fattades, då han trots allt band Märta vid sig för hela lifvet. Han tyckte sig kunna minnas, hvad han tänkt, kännt, sagt och gjort från det ögonblick då Märta börjat tala till den stund, då han darrande af smärtblandad fröjd låg på knä öfver hennes bädd. Allt kom han ihåg! Han kunde säga hvart ord, känna hvarje känsla ånyo, och orden och känslorna stego inom honom på starka vingar. Hans bröst höjde sig fritt, och hvad Nils nu erfor sopade grubblet bort ur hans sinne, tog med sig det vanvettiga hatet till ett oskyldigt barn och gjorde honom till en ny, starkare människa. Han hade upplefvat detsamma ännu en gång, och han kände det som ett under.

Drifven af samma känsla, hvilken en gång förr ledt honom tillbaka, då han gått vilse, reste Nils sig upp, och han tyckte, att isfältet gungade för hans ögon. Som han gjort en gång förr, så ville han göra nu. Han ville gå in i kammaren och hviska i Märtas öra ett ord, som skulle göra henne plågan lätt, ord som skulle hjälpa henne att bära. Det fanns ingen hårdhet inom honom längre. Orden darrade på hans läppar som tårar.

Han gick med snabba steg utför klippan och stannade utanför dörren för att lyssna efter ljud därinifrån. Det slog honom, att det var så underligt tyst därinne, och Nils famlade osäkert med handen, när han öppnade låset.

I hela stämningen, som slog Nils till mötes från det lilla rummet, fanns någonting som bjöd honom att gå tyst. Han tog sakta af sig rocken och ställde sig bredvid sängen, där Märta låg med slutna ögon och alldeles blek. Barnmorskan satt på en stol vid fönstret och syntes sofva. De tycktes båda hafva slumrat in och kanske sofvit länge. Osäker böjde Nils sig ned öfver sin hustru, och Märta slog upp ögonen och märkte, att han stod där.

Hon smålog emot honom utan att tala. Och i hennes öga låg en underlig blandning af sorg och något, som liknade lugnad oro.

Nils förstod icke.

— Är det öfver? — sade han med osäker röst.

Märta nickade och pekade bort mot soffan, där ett litet bylte låg på ett par kuddar.

Nils ville gå dit och lyfta på filten, som täckte den lilla kroppen. Men Märta höll honom tillbaka.

— Jag vill själf säga dig det, hviskade hon. — Han är död.

Nils tog ett steg tillbaka och stirrade på hustrun.

— Död?

— Ja, han var död när han föddes. Det är nära en timme sedan.

Nils tog sin hustrus hand, och förvirrade tankar gingo genom hans hjärna. Han kunde icke fatta, att detta verkligen var sannt, och han måste upprepa det lilla allsmäktiga ordet för sig själf, för att han skulle förstå, att undret verkligen skett. Nils hade aldrig ens tänkt sig en sådan möjlighet, och nu kom denna lösning på gåtan som svar på hans själs lönligaste tankar. Och han kunde blott stamma:

— Hvarför skulle det lilla lifvet dö? Jag skulle nog försökt att vara god emot honom.

— Det vet jag, sade Märta.

Och Nils gick fram till den lilla döda kroppen, och det märkvärdiga skedde, att han kände sig sörja den andres barn, hvars tillvaro skulle varit en påminnelse om brottet mot honom själf. Men på samma gång kände han det, som om något alldeles nytt händt inom honom. Det kom inifrån och bröt genom honom som en stor, varm våg. Det tinade upp, och det sprängde bojor. Det sjöng, kvittrade, jublade och skrek. Det var ett nytt lif, som skulle börja, ingenting mindre än ett nytt lif, och Nils kände sig till mods, som om han kunnat ropa af vanvettig fröjd i fall icke de små slutna oskyldiga ögonen hejdat hans jubel.

Då hördes plötsligt ett väldigt dån från hafvet. Det lät, som om hundratals kanonskott blifvit aflossade efter hvarandra. Det knakade, och det small. Det föreföll, som om hela naturen vanit i uppror eller legat i födslovånda.

— Det är islossningen, som kommer, — sade Nils.

Och det var fröjd i hans stämma.

Som svar på hans ord kom en bred ljusvåg från fönstret, stannade och lyste på kammarens vägg. Det blef så ljust öfver den underliga scenen därinne, som om det varit dager bådade ute och inne, och ovillkorligt grep Nils efter Märtas hand, medan de båda nästan bländade stirrade på det ljus, som darrade öfver väggen. Det var ljuset från fyrens slocknande öga, som tändes första gången, när isen åter bröt upp.

Skenet försvann, och allt fastare grep Nils om sin hustrus hand, medan båda väntade på, att ljusvågen åter skulle strömma in öfver rummet. Och när den kom, tryckte de hvarandras händer utan ord. Ty de visste, att nu löstes vågorna, och våren kom med sol, öppen sjö och värme i människohjärtan.

Och Nils teg icke längre. Han log på sitt stillsamma sätt och sade:

— Nu börjar ditt och mitt giftermål, Märta.

Märta förstod honom icke fullt, men gladdes åt hans ord och nickade åt deras mening.

Och så gingo Nils och Märta in i det nya lif, som väntade dem, och som ett vänligt öde lagt öppet framför dem.

SLUT.

Bland stamfränder i Canada

Det är nu så länge sedan jag skref det hittills tryckta af mina reseteckningar, att dess fortsättning fullständigt förlorat nyhetens behag, men jag skall i hvarje fall anhålla om rum för ännu några rader "ditt och datt".

Det var på vägen till logen "Skandia" i Dubuc, vi senast stannade. Första mötet i "Skandias" goda ordenshus var ytterst angenämt och till odelad ömsesidig båtnad. Logen räknar dugande, friboret och självständigt tänkande folk, exempelvis Englund och Gustafson för att taga ett par namn i högen, folk hvars fria tanke ingen prästerlig försyn lyckats stäcka; ja, logen "Skandia" har förvisso en god framtid för sig, men den behöfver också arbeta, ty ett nästan hedniskt mörker råder på vissa håll däromkring. — Logen "Prärieblomman" närmare staden Dubuc, besöktes också under dessa dagar. Och ehuru denna loge en tid legat i dvala, ha vi stark tro på dess återuppståndelse till verksamt lif. På denna plats fanns i vissa fall en vetgirighet och en läslust, som var anmärkningsvärd. Hr J. A. Häggström i Dubuc är sålunda den man, som under hela min färd i Canada köpt det största antalet goda, gediga och bildande svenska böcker ur mitt förråd. Han står, som sagdt, oöfverträffad i detta fall och blir det nog äfven.

Jag använde en af dagarne i denna trakt till att tala i Nya Stockholm och vid en utflykt till Round Lake. Båda tillfällena voro i så måtto meningslösa, som jag stötte på särdeles aflägsna stamfränder. Jag aktar här icke skrifva en rad vidare om dem; det skall jag göra i annan skrift, som kan bli af litet större betydelse än en tidningsartikel. Jag lärde emellertid så mycket vid de två mötena, att det är en fruktansvärd villfarelse att tro, att viss kyrkokultur endast är till godo. I en tidningsartikel vill jag dock undvika obehagliga saker, och jag vidrör därför icke här mina intryck af samtliga stamfränder i Nya Stockholm.

Luften blef renare västerut i Kelliher, där en samling friborna jämtar och andra norrländingar samlat sig i stort antal till en betydande loge, bärande namnet "Sveas borg". Här visade sig åter kunskapstörsten i form af rikligt bokinköp — jag kände så väl igen den jämtländska ungdomens sinne för bokliga kunskapers förvärfvande; åja, det fanns hälsingar och annat godt folk desslikes, som äfvenledes visade sig begifna på förvärfvande af kulturell egendom i böckers form.

Vi höllo en storslagen friluftsfest i Kelliher och efteråt ett logemöte, som med heder kunde afhållits i själfva Sverige — det bästa vitsord, jag kan ge ett väl hållet logemöte i Amerika.

Efter en liten zig-zag-resa var jag om någon dag i Erikson, därefter i Scandinavia och så i Hilltop. På samtliga dessa platser höllos goda sammankomster, som väl i en framtid icke skola bli helt utan frukt. Jag skulle vilja berätta mycket därifrån men skall göra det i annat sammanhang framdeles, och jag nöjer mig med att tacka min vän och landsman Forsman för god vänskap, då somliga andra sveko.

Efter en afstickare till Småland vid Minnedosa — min hjärtliga hälsning till familjen Jäger därstädes — var jag åter i Winnipeg för att därifrån fortsätta österut. Där mötas vi i nästa bref, som kommer att afsluta serien. Och vill jag nu endast tillägga, att utom detta resebref kommer jag att i ett litet tillfälligt agitationsblad, som Winnipegs nykterhetsvänner med min redaktionella hjälp inom kort ämna ge ut, närmare beskrifva och granska ett och annat under resan.

Säkert medel. Värden (hviskar till värdinnan): — Ack, hvad jag är trött. Jag önskar verkligen att våra gäster måtte ge sig iväg snart.

Värdinnan: — Ja, det önskar jag också, men jag kan väl inte köra ut dem.

Värden: — Neej, men skulle du inte vilja vara snäll och spela lite' piano för dem!

KENDALL'S SPAVIN CURE

"Alltid pålitligt och säkert".

Icelandic River, Man., den 26 Sept. 1910.

Dr. B. J. Kendall Co.

Var god sänd pr post under min adress ett exemplar af er "Treatise on the Horse". Jag har användt Kendall's Spavin Cure och alltid funnit den pålitlig och säker.

Marino Briem.

Detta säger nog, och det är erfarenheten hos hundra tusentals personer under de senaste 40 åren, och den erfarenhet ni skall få — "det är den enda säkra botemedlet".

För spatt, Ringbone, Curb, Splint, svullnader och alla sjukdomar.

Säljes af apotekare för $1.00 pr flaska eller 6 flaskor för $5. Ni bör alltid ha det till hands vid förefallande behof.

Kendall's lindrar smärtorna och sätter blodet i omlopp.

Rekvirera ett gratisexemplar af "A Treatise on the Horse". Om den icke finnes hos apotekare, tillskrif

Dr. B. J. Kendall Co., Enosburg Falls, Vt.

FLORIDAS UTVECKLING

Floridas utveckling i jordbruksväg kan man lätt lägga märke till af den omständigheten att värdet å skördarna i denna stat år 1899 uppgick till $6,677,000, år 1910 var värdet 15,104,000 dollars, således en ökning af 126 proc. De följande tio åren komma att visa ännu större ökning. Kissimmee prärien likaså.

Vårt anseende.

Vi åtnjuta af våra kunder ett synnerligen godt anseende i affärer och vi ha hittills ej sålt en enda acre utan att tänka på köparens bästa. Ni kan aldrig begå någon dumhet om ni köper land på Kissimee prärien. Innan ni beslutar er, så rådfråga oss. Låt oss visa er huru säker affären är. Vi ha gjort pengar åt andra, låt oss göra dem åt er.

Priser och villkor.

Vi erbjuda eder en fruktfarm efter eget val å Kissimee prärien uppodlad i 20 acres områden för 25 dollars per acre. Villkoren äro: $1.00 per acre kontant och $1.00 per acre och månad, utan ränta och skatt. Vi gå i borgen för att våra farmar äro sådana de af oss beskrifvits. Underrättelser, kartor och broschyrer kan erhållas från

HUNTER LAND COMPANY

J. D. Clark, Dist. Mgr.

Suite 98 Stobart Blk., 290 Portage Ave., Winnipeg.

POE, Alberta, är beläget inom ett område, där flera stora städer komma att förläggas.

Det är beläget i Albertas koldistrikt och faktiskt i samma gasproducerande område som sträcker sig från Medicine Hat Northward.

Det är beläget i ett präktigt farmdistrikt hvarest finnes god tillgång på vatten, byggnadsvirke och kol för nybyggarens behof. Poe blir därför en ort där man kan lefva billigare än på något annat ställe i Västra Canada.

Grand Trunk Pacific järnvägen skall i år bygga en station på denna plats och man har således att motse en snabb stegring af folkmängden.

Skrif efter broschyr med uppgift på pris och beskrifning på staden.

The Walch Land Company.

NORTHERN CROWN BANK BLDG.

COR. PORTAGE & FORT ST., WINNIPEG, MANITOBA.

COWAN'S PERFECTION COCOA (MAPLE LEAF LABEL)

är rik på näring och lätt att smälta.

DET ÄR IDEL CACAO, REN CACAO, malet af utvalda cacao bönor.

BSCAGNAR NI COWAN'S?

JOHN A. HART CO.

Bok- och Pappershandel

McIntyre Block,

WINNIPEG MAN.

PATENTER

köpas och säljas. Uppfinningar skapa förmögenheter. Sänd ritning af eder uppfinning idag. Bok om patenter GRATIS. — H. J. Sanders, 35 So. Dearborn St., Chicago, Ill.

Graverade Juveler

Graverade juveler med hvilka som hälst initialer är en af säsongens mest omtyckta artiklar. Se nedanstående specialiteter:

Brocher, ovala eller runda $1.00
Kråsnålar .. .. $.50
Manchettknappar 1.00
Kråsnålar för blusar 1.50
Holländska kragbrocher .. 1.00
Uppsats af kråsnål och knappar 1.50

För dessa priser får man hvilka initialer som hälst ingraverade. Alla dessa artiklar äro guldpläterade och af oss garanterade

D. R. Dingvall Limited.

Jewelers & Silversmiths.

McArthurs Bldg., Winnipeg

SNYGGA KLÄDER.

Till myeket billigt pris kan ni färga edra kläder själf och genom att välja rätta mönster blir det stilfulla dräkter. Försök det. Den enklaste, snyggaste och bästa färg ni kan använda är

DY-O-LA ONE DYE FOR ALL KINDS OF GOODS

Alla färger 10 cents.

Finnes hos alla druggister och handlande.

DET NYA MARMOR. OCH GRANITSLIPERIET.

Undertecknad har öppnat en fin lokal i 90 Hespeler Ave., Elmwood, just vid ingången till begrafningsplatsen. Gör oss ett besök.

CAMPBELL BROS.

Chr. Neilsen

Room 2, Syndicate Building. 222 Portage Ave., Main 2332. köper och säljer Real Estate. Lånplacering, Brandförsäkringar. Förbindelser genom hela vestra Canada.

FRÅN TILLVERKAREN TILL ANVÄNDAREN.

SKOR, SKOR, SKOR.

Ett fullständigt lager af första klass senaste modets och nyaste af solidaste läder gjorda samt de bäst passande MACKAY OCH GOODYEAR WELT kängor och skor för HERRAR, DAMER och Barn samt en full uppsättning af arbets- och högskaftade kängor och skor till ett pris

som sparar 30 till 40 cents på dollarn.

De sändas med express eller post till alla platser i landet.

Skrif efter fri, illustrerad katalog, så ni kan bli öfvertygad.

THE ANNE SHOE CO.

333 Portage Ave., Winnipeg, Man.